

ÁGH ISTVÁN

Eljött az én estém éjszakája

*Eljött az én estém éjszakája,
éjfél mutat órám nemsokára,
sietteti gyorsabb szívverésem,
hogy a két mutató összeérjen,*

*készülök az ágyba, vonakodva,
nem tudhatom nyilván, mi okozza,
csecsemőkoromnak gyermekágyi
félelmével tudnám magyarázni?*

*vagy most is az álmaidtól tartok?
hiszen immár álom nélkül alszom,
s ha elalszom, ami engem illet,
az akkor is velem történik meg,*

*majd ha sárga hangon üt az éjfél,
ki áll fölém hátradőlt fejemnél?
érkezése nincs előjegyezve
annak, aki mindig elvihetne,*

*befejeztem mindent, amit kezdtem,
ami másnak befejezhetetlen,
közben föntről világít egy ablak,
az, amitől lámpám elbúcsúzhat,*

*közvetlen ha nem is arról van szó,
s nem ami a sötétben riasztó,
csak arról, hogy időm zsugorgatja
morzsánként a vénség Harpagonja,*

*elnyújtánám azt a másodpercet,
melyben a mutatók egybekelnek,
ha oly gyorsan rövidül az élet,
mint ahogy a napok véget érnek.*